

—...

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

DECIZIA CIVILĂ NR.

Pe rol se află pronunțarea asupra recursurilor formulate de reclamanta SC X SRL și de către pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr.pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr....., având ca obiect anulare act control taxe și impozite.

Procedura legal îndeplinită, dată fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, după care se constată că prin serviciul de registratură al instanței, reclamanta recurentă a depus în original dovada plății taxei judiciare de timbru în valoare de ... lei și timbru judiciar în valoare delei.

Mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de....., care face parte integrantă din prezenta decizie și conform căreia amânarea a fost pronunțată pentru astăzi, când, ~ ~ . -

CURTEA

Deliberând asupra recursurilor de față, constată următoarele: - Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la Tribunalul Arad la data de 2009, reclamanta SC X SRL a chemat în judecată pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea Deciziei nr.din.....2009 emisă de DGFP Arad, prin care în mod nelegal s-a respins contestația împotriva deciziei de impunere emisă la data de.....2008 cu nr. de înregistrare în cuprinsul căreia s-a stabilit obligația de plată a taxei pe valoarea adăugată în cuantum delei pentru luna decembrie 2007 și penalități de întârziere accesorii sumei de mai sus în cuantum delei, solicitând anularea D2009 ca fiind netemeinică și nelegală și de asemenea, în consecință, înlăturarea obligației de plată a sumelor susmenționate.

În motivarea acțiunii, reclamanta arată că, urmare a controlului efectuat, s-a constatat că un număr de bunuri inventariate de către societatea SC X SRL, nu se aflau în gestiune, aceste bunuri reprezentând stocuri degradate calitativ, care au fost distruse conform procesului verbal de distrugere nr. din2008 și prezentat inspectorilor fiscali.

Reclamanta mai arată că în procesul-verbal mai sus amintit s-a constatat de către aceasta, deteriorarea bunurilor care fac obiectul procesului-verbal, motivul deteriorării fiind moliile și mușgaiul, bunurile fiind degradate calitativ într-o măsură însemnată și imposibil de valorificat.

Prin întâmpinare, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad solicită respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală și menținerea deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală.

Prin notele de ședință (fila 50 dosar), reclamanta arată, cu privire la cadrul legal al discuției, respectiv condițiile enumerate în art. 128, alin. 8 lit.b din Codul fiscal, că din argumentarea pe care_ pârâta o dezvoltă în întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, cu privire la susținerea faptului că mucegaiul și moliile nu pot constitui motive obiective de degradare a bunurilor, consideră că pârâta nu a adus nici un argument în sprijinul acestei afirmații.

Prin sentința civilă nr.2009, Tribunalul Arad a admis acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta SC X SRL Arad, în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad.

A anulat Decizia nr.....2009 emisă de pârâtă.

În motivarea soluției pronunțate, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanta contestă Decizia nr.....2009 emisă de organul fiscal în soluționarea contestației.

Decizia nr.....2009 emisă de DGFP Arad este un act administrativ în temeiul art. 2 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

Potrivit art. 218 (9) Cod procedură fiscală deciziile emise în soluționarea contestației pot fi atacate de către contestator la instanța de contencios administrativ competentă în condițiile legii, adică în 6 luni de la comunicare conform art. 11(1) lit. a din Legea 554/2004.

În exercitarea competenței sale, organul fiscal potrivit art. 7 și art. 206 Cod procedură fiscală coroborat cu Ordinul nr. 519 din 27 sept. 2007 privind aprobarea instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003, a analizat contestația în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

Instanța a constatat că în temeiul art. 213 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală în soluționarea contestației organul fiscal sesizat cu analiza contestației formulate de SC X SRL a solicitat completarea acesteia cu documente în sensul mijloacelor de probă reglementate de art. 49 din OG 92/2003 Cod procedură fiscală.

Întrucât reclamanta nu a solicitat și anularea titlului de creanță fiscală prin care s-au calculat în sarcina societății obligații fiscale, iar aspectele de fapt și de drept invocate în acțiune nu se referă la decizia de impunere a acestor debite fiscale, instanța a procedat la analiza legalității actului administrativ contestat în limitele actului sesizare și a cadrului procesual cu care a fost investită.

Ca atare, referitor la problema litigioasă supusă dezbaterii instanța a constatat că raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și apărarea formulată de către pârâtă ceea ce suscită analiza, privește doar faptul dacă procesul-verbal de distrugere nr.întocmit de către SC X SRL reprezintă un înscris doveditor de distrugere a bunurilor degradate aflate în stare avansată de deteriorare, sau așa cum susține organul fiscal, acesta nu reprezintă un act justificativ pentru a face dovada distrugerii bunurilor și ca atare bunurile pot fi considerate lipsă din gestiune cu

consecința prezumției livrării lor și a obligativității achitării TVA aferent pentru asemenea livrare.

Organul fiscal reține în motivarea soluționării de respingere a contestației formulate de către contestatoare că aceasta în procedura prealabilă a depus documente prin care să facă dovada cauzelor obiective care au determinat degradarea bunurilor.

Dar tot organul fiscal apreciază că reclamanta nu a putut face dovada că bunurile degradate au fost distruse și nu mai sunt în circuitul economic, respectiv că procesul-verbal de distrugere nr.....2008 nu reprezintă un înscris cu care se poate proba îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 128 alin. 8 Cod fiscal.

Dacă în ceea ce privește aspectul degradării bunurilor în cauză instanța a constatat că pârâta nu a formulat vreo critică și nu a contestat în mod expres acest fapt, drept dovadă fiind raportul de inspecție fiscală, în care se arată explicit că „bunurile degradate cuprinse în procesul verbal de distrugere nr.....2008 la data de 31.12.2007 deși faptic ele existau deteriorate fapt ce rezultă și din notele explicative luate în care se menționează faptul că bunurile erau în fază incipientă de degradare” (fila 52 dosar) în privința cauzelor obiective, respectiv a dovezii că bunurile degradate au fost distruse, pârâta apreciază în mod nefondat că procesul verbal de distrugere nr.....2008 depus de către contestatoare în procedura de soluționare a contestației nu reprezintă un înscris doveditor din care să rezulte cauzele obiective care au dus la degradarea calitativă a hainelor.

Potrivit art. 128 alin. 8 din Codul fiscal, nu constituie livrare de bunuri în sensul alin. (1) a) „bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate,” precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite de norme.

Pct. 6 (9) din HG nr. 44/ 2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prevede: „în sensul art. 128 alin. 8 din Codul fiscal, nu se consideră livrarea de bunuri cu plată, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

- a) bunurile nu sunt imputabile
- b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente;
- c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.”

Dacă în ceea ce privește condiția prev. la pct. „a” așa cum corect a subliniat reclamanta în actul administrativ fiscal contestat nu s-a menționat faptul că degradarea bunurilor ar fi fost imputabilă societății reclamante, în mod nejustificat însă s-a reținut că degradarea bunurilor nu s-a datorat unor cauze obiective dovedite cu documente.

În mod nefondat și fără nici un suport probator organele fiscale au înlăturat proba cu înscrisuri-prezentată de către societatea contestatoare în justificarea considerării cauzelor obiective dovedite prin înscrisul proces-verbal de distrugere nr.2008 fără a motiva în fapt și în drept care sunt documentele legale care să reprezinte un înscris justificativ din care să rezulte că degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective, respectiv prevederile legale care sunt incidente pentru definirea respectivelor cauze ca fiind sau nu obiective.

Cu privire la proba distrugerii bunurilor instanța a reținut ca procesul verbal de distrugere nr.2008 în care s-a consemnat de către comisia de casare că bunurile respective au fost distruse aflându-se într-o stare avansată de deteriorare datorită faptului că au fost atacate de mușegai și molii, că nu mai este posibilă efectuarea unor reparații pentru comercializarea ulterioară a acestora face dovada deplină în ce privește starea de fapt descrisă până la înscrisul acestuia în fals.

Cum o astfel de probă nu a fost făcută de către intimata pârâtă, deși în condițiile art. 1169 Cod civil, sarcina probei îi incumbă, potrivit principiului *onus probandi incumbit actori*, aceasta nu a răsturnat nici prezumpția de autenticitate și veridicitate a acestui înscris doveditor.

Tot cu privire la proba distrugerii bunurilor instanța a reținut că în baza contractului de colectare, transport și depozitare deșeurilor solide nepericuloase nr./ 2006 încheiat cu A..... SRL, societatea reclamantă a încheiat la data de2008 un proces-verbal de predare-primire nr.....2008 înregistrat la operatorul de servicii A.S.A sub nr.....2008 din care rezultă că operatorul a ridicat de la societate o cantitate de 3,5 tone deșeurilor industriale constând în material textil și cutii cu îmbrăcăminte deteriorate, urmând ca acestea să fie depozitate în rampa ecologică.

Completarea acestei probațiuni se coroborează și cu adresa nr.....09 emisă de SC A.. SRL care în răspunsul dat la solicitarea instanței confirmă colectarea deșeurilor conform codurilor indicate în procesul - verbal de distrugere.

În speță, în mod eronat organul fiscal s-a limitat doar la redarea textului de lege reglementat de art. 128 Cod fiscal ca neaplicabile la soluționarea contestației în condițiile în care elementele indicate sunt insuficiente pentru a caracteriza operațiunile la bunuri constatate lipsă din gestiune pentru a face aplicarea art. 124 alin. 4 Cod procedură fiscală în condițiile în care acestea, sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată, cu consecința iminentă a obligației de emiteri a autofacturii și a plății TVA aferent.

În deplină concordanță cu aspectele invocate se află și prevederile art. 213(1) din Codul fiscal care în mod expres și limitativ exemplifică la pct.c printre mijloacele de probă și folosirea înscrisurilor de către contribuabil.

Având în vedere forța doveditoare recunoscută de lege a înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, respectiv a procesului verbal de distrugere ce face obiectul prezentului litigiu precum și în considerarea listelor de inventariere a bunurilor din 31.12.2007 depuse la dosarul cauzei fila 87 - 91 dosar, instanța a apreciat că reclamanta a făcut dovada cu acte justificative în condițiile art. 49 din OG 92/2003 a distrugerii bunurilor degradate, astfel că bunurile identificate în procesul verbal de distrugere nr. 221/18.09.2008 la poziția 1-57 nu pot fi prezumate ca lipsă în gestiune și nici nu se poate considera că acestea au fost livrate în condițiile art. 128 alin. 4 lit. d din Codul fiscal.

Pe cale de consecință, în mod nelegal organul fiscal a înlăturat la soluționarea contestației formulate de SC X SRL procesul-verbal nr.....2008 ca mijloc de probă doveditor a stării de fapt descrise în acesta și a apreciat doar în considerarea acestui aspect că reclamanta datorează obligații fiscale pentru bunurile degradate și distruse casate prin procesul verbal, motiv pentru care s-a dispus anularea actului

administrativ fiscal, respectiv a Deciziei nr.nelegal emis de către DGFP Arad.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal au declarat recurs pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și reclamanta SC X SRL.

În motivarea recursului declarat de reclamantă se arată că soluția primei instanțe este nelegală și netemeinică în condițiile în care deși a anulat decizia emisă în soluționarea contestației, în mod netemeinic și nelegal a respins cererea reclamantei cu privire la înlăturarea obligației de plată, considerând în mod eronat că trebuia solicitată și anularea-titlului de creanță fiscală.

Se arată astfel că potrivit art.209 Cod procedură fiscală în fața instanței de contencios administrativ se atacă decizia pronunțată în soluționarea contestației astfel încât în mod corect s-a solicitat numai anularea deciziei iar nu și anularea titlului de creanță fiscală, în speță reclamanta solicitând anularea deciziei de soluționare a contestației, iar ca o consecință firească și înlăturarea obligațiilor de plată stabilite prin titlul de creanță fiscală. Prin soluția pronunțată instanța de fond a lipsit astfel de efecte juridice demersul reclamantei, întrucât subzistă și în prezent obligația de plată a acesteia.

În motivarea recursului declarat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad se arată că hotărârea primei instanțe este netemeinică și nelegală, realizându-se o interpretare greșită a dispozițiilor legale aplicabile și a probelor administrate, întrucât în speță nu s-a făcut dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor prevăzute la pct.6 alin.9 din HG 44/2004 coroborate cu art.128 alin.8 lit.d Cod fiscal

Se arată astfel că singurul document prezentat de reclamantă în susținerea afirmațiilor îl reprezintă procesul-verbal de distrugere nr.din..... 2008 din care rezultă că în urma păstrării în condiții necorespunzătoare, o serie de produse au fost distruse datorită stării avansate de deteriorare, rezultând astfel că această stare avansată de deteriorare îi este imputabilă chiar societății reclamante care a păstrat marfa în condiții necorespunzătoare. Pe de altă parte, nu au fost dovedite cu documente cauzele obiective ce au condus la deteriorarea bunurilor iar procesul-verbal anterior menționat nu substituie această dovadă întrucât nu provine de la un laborator de specialitate.

De asemenea, reclamanta nu a putut face dovada că bunurile degradate au fost distruse și nu mai intră în circuitul economic, deci nu mai pot fi comercializate datorită degradării constatate de un specialist.

Prima instanță s-a aflat într-o gravă eroare de interpretare a dispozițiilor legale referitoare la proba distrugerii bunurilor câtă vreme a reținut că în baza contractului de colectare încheiat cu A SRL, aceste deșeurile au fost ridicate și depozitate în rampa ecologică. Astfel, nu depozitarea sau colectarea bunurilor din procesul-verbal ' de distrugere nr.2008 este o dovadă a distrugerii ci textul de lege se referă la cauzele degradării efective a bunului ce a condus la această distrugere.

Recurenta conchide că operațiunea efectuată de reclamantă nu se încadrează în prevederile art.128 alin.8 lit.b Cod fiscal întrucât nu sunt îndeplinite cele trei condiții prevăzute cumulativ, iar pe de altă parte societatea reclamantă nu a respectat nici prevederile cuprinse la pct.21 din OMF 1753/2004 pentru aprobarea normelor privind organizarea și efectuarea

inventarierii elementelor de activ și pasiv ce impun întocmirea listelor de inventariere separate pentru bunurile depreciate, inutilizabile sau deteriorate.

În drept s-au invocat dispozițiile art.304 pct.9, 304¹ Cod procedură civilă, Codul fiscal și Codul de procedură fiscală, HG nr.,44/2004, OMF 1753/2004.

Prin întâmpinarea depusă de reclamantă, acesta a solicitat respingerea recursului pârâtei „arătând că în speță instanța de fond a apreciat corect valoarea probată a procesului-verbal de distrugere nr.2008, iar susținerea recurentei privind necesitatea prezentării unui înscris provenit de la un laborator de specialitate nu are acoperire legală, nefiind prevăzută nici în Codul fiscal și nici în normele de aplicare ale acestuia.

----- Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente, inclusiv art.304¹ Cod procedură civilă, se rețin următoarele[^]

Prin decizia de impunere nr.emisă de Administrația Finanțelor Publice Arad s-a stabilit în sarcina reclamantei SC X SRL obligația de plată a TVA-ului în sumă delei și a majorărilor de întârziere în sumă delei pe considerentul că în mod greșit societatea nu a colectat TVA la 31.12.2007 pentru bunurile în valoare delei, față de care s-a întocmit procesul-verbal de distrugere nr.....2008. Se mai arată că societatea reclamantă nu a putut face dovada că bunurile au fost distruse și nu mai intra în circuitul economic și nici dovada că degradarea calitativă se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente, astfel încât operațiunea nu se încadrează în prevederile art.128 alin.8 lit.b Cod fiscal.

Împotriva acestei decizii de impunere reclamanta a formulat contestația prevăzută de art.205 și urm. Cod procedură fiscală, iar prin decizia.....2009 a fost respinsă contestația astfel formulată, reținându-se ca întemeiate constatările organelor fiscale din cuprinsul deciziei de impunere.

Sub aspectul legalității deciziei/2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, Curtea reține că instanța de fond ce a procedat la anularea acesteia a pronunțat o hotărâre prin aplicarea și interpretarea greșită a legii fiind astfel incident motivul de recurs prevăzut de art."304 pct.9 Cod procedură civilă.

Astfel, problema de drept dedusă judecății constă în aceea dacă reclamanta, pentru bunurile evidențiate în procesul-verbal nr./2008 avea obligația colectării TVA-ului în sumă delei, iar sub acest aspect poziția părților diferă în funcție de interpretarea dată prevederilor art.128 alin.4 lit.d și alin. 8 lit.b Cod fiscal cu raportare la HG 44/2004 pct.6 alin.9, din perspectiva înscrisului de care reclamanta a înțeles să se prevaleze reprezentat de procesul-verbal de distrugere nr./08.09.2008.

Curtea reține astfel că potrivit art.128 alin.8 lit.b Cod fiscal, nu constituie livrare de bunuri și deci nu este necesară colectarea de TVA, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme.

Conform HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal, pct.6 alin.9, nu se consideră livrare de bunuri cu plată în sensul art.128 alin.8 lit.b Cod fiscal "bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: bunurile nu sunt imputabile, degradarea

calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că bunurile s-au distrus și nu mai intră în circuitul economic.

Raportat la îndeplinirea acestor condiții, reclamanta a prezentat procesul-verbal de distrugere nr.....2008 în care comisia instituită de reclamantă a constatată o serie de produse au fost distruse în urma păstrării în condiții necorespunzătoare, astfel încât, datorită stării avansate de deteriorare nu a mai iost posibilă efectuarea unor reparații pentru comercializarea ulterioară a acestora, iar pentru a dovedi distrugerea acestor bunuri reclamanta s-a prevalat de procesul-verbal de predare-primire nr.....2008 încheiat cu SC A SRL și de contractul de colectare deșeuri solide nepericuloase nr. 140/2006 încheiat cu același operator economic.

Față de dispozițiile legale incidente anterior enunțate, Curtea reține că pentru a-i fi aplicabile dispozițiile, art.128 alin,8 lit.b din Codul fiscal, reclamanta trebuia să facă dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor cuprinse la pct.6 alin. 9jdin Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, respectiv să facă dovada că bunurile respective nu îi sunt imputabile în sensul că degradarea calitativă a acestora se datorează unor cauze obiective; aceste cauze obiective trebuie dovedite cu documente, iar a treia condiție vizează

dovada faptului că bunurile respective s-au distrus și nu mai intră în circuitul economic.

Instanța observă că în speță reclamanta...nu. a făcut dovada îndeplinirii condiției potrivit căreia degradarea calitativă a bunurilor trebuie să se datoreze unor cauze obiective și nu-i fie astfel imputabile reclamantei. Aceasta deoarece din însasi cuprinsul procesului-verbal de distrugere nr. din.....2008 invocat de reclamantă, rezultă că bunurile respective au fost păstrate în condiții necorespunzătoare, fiind atacate de mucegai și molii, ceea ce presupune că a culpei directe a societății reclamante, care nu a inteles să asigure condiții adecvate de depozitare_pentru bunurile respective. "

Condiția esențială pentru ca bunurile respective să nu intre sub incidența Codului fiscal referitoare la livrarea de bunuri și colectarea de TVA o constituie aceea ca aceste bunuri să nu fie imputabile societății în privința degradării calitative survenite, or, tocmai această condiție nu a fost respectată în cauză câtă vreme degradarea este rezultatul culpei exclusive a reclamantei care trebuia să asigure condiții corespunzătoare pentru depozitarea bunurilor respective, în, speța nefacandu-se dovada că această depozitare s-a realizat de către un tert pentru a exclude astfel orice vina a societatii reclamante în procesul de degradare survenit ulterior.

"Neîndeplinirea acestei condiții face inutilă cercetarea celorlalte, întrucât lipsa uneia dintre cele trei condiții conduce la neaplicarea prevederilor art.128 alin. 8 lit.b Cod fiscal, de vreme ce aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ.

Totuși pentru a răspunde argumentelor invocate de reclamantă în acest sens, instanța reține că Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal cuprind la pct.6 alin.9 obligația în sarcina societății reclamanta de a dovedi că degradarea bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și deci, ceea ce se impune a se-dovedi cu documente sunt cauzele obiective ce au condus la degradarea bunurilor iar nu însăși degradarea în sine, aceasta rezultând inevitabil din îndeplinirea celei de-a

treia condiții privind distrugerea bunurilor pentru ca acestea să nu mai intre în circuitul civil.

Sub acest aspect se constată astfel că, păstrarea în condiții necorespunzătoare a unor produse ce au fost astfel degradate datorită acțiunii moliilor și a mușgaiului nu intră în noțiunea de cauze obiective în sensul anterior menționat, ci dimpotrivă, acestea sunt cauze direct imputabile societății reclamante. Pe de altă parte, reclamanta a înțeles să dovedească îndeplinirea acestor condiții prin prezentarea procesului-verbal de distrugere nr..... 2008 care, în sine, poate face cel mult dovada distrugerii bunurilor respective în condițiile în care este coroborat cu procesul-verbal de predare primire nr.....2008 și cu contractul de colectare deșeuri nr./2006 încheiat cu SC A SRL, dar în nici un caz nu poate face dovada îndeplinirii celorlalte condiții obligatorii, pentru considerentele anterior expuse.

Prin urmare, Curtea reține că reclamanta nu beneficiază de dispozițiile art. 128 alin.8 lit.b Cod fiscal și avea obligația colectării TVA-ului la data de 31.12.2007 când s-a constatat degradarea calitativă a bunurilor, astfel încât, organele fiscale au stabilit corect în sarcina sa obligația de plată a TVA-ului în sumă delei, precum și a majorărilor de întârziere în sumă delei și deci se impunea menținerea deciziei de impunere M.....2008 și a deciziei pronunțate în soluționarea contestației nr.....2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad. Din această perspectivă soluția primei instanțe, care a procedat la anularea deciziei/2009 este netemeinică și nelegală, fiind dată cu aplicarea și interpretarea greșită a legii, astfel încât fiind în prezența motivului de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă, Curtea, în baza art.312 alin.1 și 3 Cod procedură civilă va proceda la admiterea recursului declarat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și modificarea sentinței recurate în sensul respingerii acțiunii reclamantei.

Referito la recursul declarat de reclamantă, Curtea reține că acesta este neîntemeiat întrucât, prin acțiunea principală aceasta a solicitat anularea deciziei.....2009 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, fără a solicita și anularea deciziei de impunere nr.....2008 emisă de Administrația Finanțelor Publice Arad. Este adevărat că în cuprinsul petiului astfel formulat, reclamanta a solicitat și înlăturarea obligației de plată a sumelor delei TVA șilei penalități de întârziere, dar, aceasta nu echivalează cu formularea unui capăt de cerere distinct privind anularea titlului de creanță. Curtea reține astfel că, decizia de impunere nr.....2008 a fost emisă conform dispozițiilor art.86 și 87 din Codul de procedură fiscală, fiind actul ce individualizează TVA-ul datorat de reclamantă, iar această decizie de impunere are caracterul titlului de creanță în sensul art.110 alin.3 Cod procedură fiscală cu raportare la dispozițiile cuprinse la pct.107 pct.1 din normele metodologice.

Împotriva acestui titlu de creanță, reclamanta avea posibilitatea formulării contestației conform art.205 și următoarele Cod procedură fiscală, contestație finalizată prin emiterea deciziei prevăzută de art.216 Cod procedură fiscală.

Este adevărat că potrivit art.218 alin.2 Cod procedură fiscală deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate" la instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii, dar aceasta nu înseamnă că

obiectul acțiunii în contencios administrativ îl reprezintă exclusiv anularea unor asemenea decizii, ci el trebuie să cuprindă cu necesitate și petitul privind anularea titlului de creanță, întrucât, în controlul exercitat de instanța de contencios administrativ competentă se verifică atât legalitatea și temeinicia titlului de creanță cât și respectarea dispozițiilor legale privind soluționarea contestației, contestație care îndeplinește rolul procedurii prealabile reglementate de art.7 alin.1 din Legea nr.554/2004

Susținerea reclamantei potrivit căreia obiectul acțiunii în contencios administrativ în materie fiscală îl constituie numai decizia pronunțată în soluționarea contestației conform art.218 alin.2 Cod procedură fiscală, echivalează cu susținerea potrivit căreia obiectul acțiunii în contencios administrativ îl reprezintă exclusiv răspunsul dat la procedura prealabilă urmată conform art.7 alin.1 din Legea nr.554/2004, or, o asemenea susținere nu poate fi primită deoarece din interpretarea coroborată a dispozițiilor cuprinse la art.1 alin.1 cu cele de la art.8 alin.8 rezultă că obiectul acțiunii judiciare îl reprezintă anularea actului vătămător și repararea pagubei suferite, de unde se deduce concluzia că în materia litigiilor fiscale obiectul acțiunii judiciare trebuie să vizeze și anularea titlului de creanță, acesta fiind actul vătămător pentru reclamantă.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, Curtea reține că în mod corect prima instanță a procedat exclusiv la anularea deciziei pronunțate în soluționarea contestației fără a se pronunța și asupra deciziei de impunere, în condițiile în care reclamanta nu a formulat un petit distinct în acest sens.

Recursul reclamantei se impune a fi respins și ca o consecință a admiterii recursului declarat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, ce a condus la soluției respingerii acțiunii reclamantei ca nefondată

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite recursul declarat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr.pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr.... /2009 în contradictoriu cu intimata SC X SRL.

Modifică în tot sentința recurată în sensul că respinge acțiunea formulată DE reclamanta SC X SRL pentru anularea decizieiemisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad.

Respinge recursul declarat de SC X SRL împotriva aceleiași sentințe.
Irevocabilă.